

Är det du Rachel?

Du har säkert hört historier om hur våra kroppar förvandlas till maskiner och förlängs in i det omgivande kapitalistiska samhället och omvänt, hur denna blodsugande best förlängs in i oss. Science fiction? Nej, för min del räckte det att skaffa en så kallad "smart klocka".

Biologiska organismer har blivit biotiska system, kommunikationsanordningar. Det finns ingen grundläggande, ontologisk skillnad när det gäller vår formella kunskap om maskin och organism, om tekniskt och organiskt. Replikanten Rachel i Ridley Scotts film Blade Runner står som symbolen för en cyborgkulturs fruktan, kärlek och förvirring.

– Donna Haraway

Det började som ett experiment. Jag ville undersöka både den övre och undre gränsen för min egen produktivitet. Som en tidsstudieman, men istället för att stå med ett stoppur vid ett löpande band på en bilfabrik i Detroit, handlade studien om min egen kropp. Jag skaffade en smart klocka för att kvantifiera,

mäta och utvärdera mig själv och bar den dagligen under flera år.

Klockan börjar varje dag med att önska mig god morgon, berätta hur jag presterat fysiskt under gårdagen och uppmäna mig att fortsätta kämpa även idag. Jag väljer sedan urtavla beroende på vad jag ska göra under dagen, vanligtvis en som visar antal tagna steg, antal minuter av ansträngning samt antal timmar under vilka jag lyckats stå i minst fem minuter. Ibland blir jag dock stressad över prestationskraven och väljer en urtavla med bara tim- och minutvisare samt väderuppdateringar. Riktigt jobbiga dagar väljer jag en urtavla med en glad gris som nickar inläggande.

Klockan är ständigt uppkopplad, via telefonen eller nätverk. Det innebär att

den oavbrutet registrerar var jag befinner mig, samtidigt som den delar vidare information om mig till ett antal parter. Jag har inte den blekaste aning om vilken information eller vilka parter.

Det går också att ringa, läsa mail, surfa, se filmer, lyssna på radio, läsa böcker, förvara biljetter, uppdatera kalendern och använda en lång rad appar med olika funktioner – varav de flesta tillåter interaktion i realtid med andra människor. Om jag vill kan jag ansluta min kyl och frys till klockan, fjärrstyra temperaturen och få varningar när något är fel. Klockan är också i hög grad sammansmält med min telefon och en rad andra apparater som bearbetar den data som klockan samlar in ytterligare och mer detaljerat, vilket gör att klockan snarare är en nod i ett nätverk än en fristående apparat.

Den skapar egna rytmer samtidigt som den läser av och ordnar befintliga. Den läser av cykliska rytmer som dygn och väder. Den administrerar linjära rytmer som arbetsdag, arbetspass och den tid då det är dags att kliva upp på morgonen. Klockan utövar också stor tidslig makt över min vardag. Bara det faktum att jag oavbrutet påminns om vad klockan är innebär en anpassning till abstrakt linjär tid.

Men klockans funktioner inbjuder också till intensiva former av kompression och produktivitet. Jag experimenterade med superkompression inspirerad av en form av intervallträning kallad "tabata-protokollet". Det går ut på att anstränga sig maximalt i tjuugo sekunder för att sedan anstränga sig minimalt i tio. Detta upprepas sedan under ett antal ronder, vanligen åtta stycken.

Oftast använder man protokollet vid löpning eller styrketräning, men jag kom i kontakt med en person som använde det på sin arbetsplats, dock med andra intervaller. Han menade att det var särskilt lämpligt för att avverka trista arbetsuppgifter och påstod att han förkortat sin arbetsdag till två timmar effektiv tid.

Det går till såhär:

- Gör en lista på åtta saker du vill ha gjorda.
- Ställ intervalltimern på tio minuter arbete, fem minuter vila i åtta ronder.
- Arbeta med maximal ansträngning med den första saken och vila sedan fem minuter. Gör så lite som möjligt under vilan, som exempelvis att ligga i fosterställning på golvet.
- Arbeta sedan maximalt med den andra saken på listan i tio minuter och vila sedan fem. Upprepa till listan är slut.

Man hinner förvånansvärt mycket på tio minuter. Jag upptäckte att få av mina dagliga sysslor, på arbetet såväl som på fritiden, tog mer än tio minuter effektiv tid att genomföra. Personen som tipsade mig om detta berättade att han följde programmet varje dag på sitt jobb. När dagens uppgifter klarats av ägnade han arbetsdagens återstående sex timmar åt att spela nätverksspel.

Under de här åren har jag vid flera tillfällen känt att klockans kvantifiering av aktiviteter är viktigare än själva aktiviteten. En av klockans mest centrala appar, både när det gäller framtoning och funktion, är den så kallade fitness-appen. Den mäter tre olika saker; hur mycket jag står upp, hur mycket jag tränar och hur många kalorier jag förbrukar jämfört med om jag hade varit stillasittande hela dagen. Det är lätt att börja tävla med sig själv, vilket också är meningen. Klockan sätter mål för varje dag. Stå upp i minst fem minuter under minst 12 av dygnets timmar. Träna minst 30 minuter varje dag. Bränna ett antal överskottskalorier. Det sistnämnda målet är det enda på listan som låter mig själv sätta nivån. Klockan lämnar ett förslag baserat på tidigare veckor, men nivån går att justera upp eller ner. Klockan erbjuder också utmaningar veckovis och månadsvis. Varje vecka får jag en sammanställning som visar om jag haft en "perfekt" vecka, det vill säga klarat målen för varje dag, när det gäller någon av aspekterna eller kanske till och med samtliga tre.

Den här ständiga kvantifieringen av kroppen går att beskriva som en kolonisering med tid. Allt mäts oavbrutet i olika tidsenheter. Tävlingsmomentet i detta, som jag har så svårt att motstå, gör att den här koloniseringen åtminstone delvis är frivillig. Ibland blir det dock för mycket. Jag har vid flera tillfällen, särskilt under ledigheter, känt ett behov av att stänga av flera funktioner, eller till och med ta av mig klockan. En sommar lämnade jag den hemma i nästan två månader när jag var ute och reste. Även om detta för det mesta kändes skönt kom jag ändå på mig själv att vid flera tillfällen tänka att "det här skulle jag velat mäta".

Fitnessappen är uppenbart anpassad efter en stillasittande medelklass. Den registrerar all fysisk ansträngning, som en rask promenad eller att gå i trappor, som "träning" och har som mål "träna" 30 minuter varje dag. Om jag burit klockan tidigare i livet när jag jobbade på lager, som flyttgubbe eller med rivning hade jag kommit upp i flera timmars träning per dag.

Jag är långt ifrån ensam, eller mest extrem, när det gäller viljan att mäta och tävla mot sig själv. Det finns ett globalt, löst sammansatt nätverk som kallar sig "Quantified Self", med "självkänedom

"Personen som tipsade mig om detta berättade att han följde programmet varje dag på sitt jobb. När dagens uppgifter klarats av ägnade han arbetsdagens återstående sex timmar åt att spela nätverksspel."

genom siffror" som motto. Nätverkets medlemmar mäter och utvärderar ständigt olika typer av kroppslig information. Metoderna varierar från enklare sammanställningar på papper, till avancerad analys med stöd av datorer. De arbetar systematiskt på ett sätt som inte är helt olikt ett vetenskapligt arbete, där insamlad data granskas noga. Är de relevanta? Går de att samla in på ett tillfredsställande vis? Går det att lita på dem?

I boken med samma namn som rörelsen drar Deborah Lupton en rad slutsatser om den här självkvantifieringskulturen. Den utgår från att kroppen mår bra av reglering, kontroll och ordning. Den har en positiv syn på den digitala teknikens möjligheter att allt mer detaljerat kunna utvärdera kroppen. Den frodas i ett samhälle där ansvar för hälsa främjas och belönas. Där digital information om kroppen har ett värde – kommersiellt, vetenskapligt och administrativt. Där både offentliga och kommersiella aktörer kan använda informationen för sina egna syften.

Även om det aldrig gått så långt att jag övervägt ett medlemskap i Quantified Self är den ständiga kvantifieringen normerande på flera sätt. Klockan framställer fysiska aktiviteter som något positivt och eftersträvansvärt. En annan av klockans appar heter "Andas", och ska hjälpa bäraren att fokusera på sin andning. Det går att ställa in hur ofta man vill fokusera på sin andning, hur länge, samt hur långa andetag man vill ta. En enkel grafik på urtavlan visar sedan när det är dags att andas ut och andas in. "Andas" är i sin tur kopplad till appen "Mindfulness". Den som öppnar appen möts av den här beskrivningen:

"Mindfulness är ett tillstånd med aktiv, öppen uppmärksamhet på nuet. När du är mindful betraktar du dina tankar och känslor på avstånd, utan att värdera dem som bra eller dåliga. Mindfulness handlar om att leva i ögonblicket och öppna upp för nya upplevelser, istället för att låta livet rinna iväg."

Inte heller mindfulness framställs som något annat än eftersträvansvärt. Det skulle gå att beskriva den här funktionen som något som balanserar andra funktioner. Som får mig att lugna ner mig och hämta andan ett tag. Men även detta förvandlas snart till ett tävlingsmoment med ett visst antal mindfulnessperioder som målbild.

Jag kommer dessutom ofta på mig själv med att överdriva den kontroll klockan har över min kropp. När appen påminner mig om att andas börjar jag instinktivt tänka att den registrerat något onormalt, att min andning inte är optimal. Det tar ofta några sekunder innan jag kommer på att jag själv programmerat appen att påminna mig vid två slumpmässigt valda tidpunkter varje dag.

Appen "Andas" innebär en kvantifiering av sådant jag inte tänkt på i kvantitativa termer förut. Tidigare reflekterade jag sällan över min andnings frekvens eller rytm. Det är också svårt att föreställa sig en mer genomgripande kolonisering. Tidsforskaren Sarah Sharma beskriver liknande fenomen som "rekalibrering" och en form av kontroll som handlar om att vi ska lära våra kroppar när vi ska vara snabba och när vi ska vara långsamma. Sett ur ett större perspektiv handlar det om att snabbt kunna anpassa sig till olika skiftande tidsliga strukturer samt

hantera stress, högt tempo och andra tidsliga krav.

Det handlar alltså inte om att lösa problem med stress eller tempo, utan om att internalisera dem. Göra dem till mina egna problem. Att förvandla stress och höga krav från ett samhällsproblem eller ett arbetsmiljöproblem till en kroppslig brist som jag själv måste hantera.

Cyberspace under kapitalismen är en maskin som i en långt ifrån blygsam omfattning förvandlar mänsklig energi, om det så är ångest eller glädje, till varor.

– Adam C. Jones

Klockans appar fungerar som bryggor mellan kroppen och olika nätverk. De överför data om kroppsliga processer direkt till platser där de kan lagras och utvinnas på samma sätt som vilken annat data om oss själva som helst för att till sist förvandlas till varor. Någon kan använda kroppslig data på samma vis som min sökhistorik eller annan information som jag delar med mig av på sociala medier. Annonser kan sedan anpassas efter faktum som att jag är stressad, försöker gå ner i vikt eller har lågt blodtryck.

Jag ska villigt erkänna att jag inte har en aning om vilka som har tillgång till informationen klockan samlar in, eller vad de använder den till. Kanske framgår det av alla de där kontrakten med villkor jag godkänner utan att läsa först. Kanske framgår det inte. Det enda jag vet är att klockan oavbrutet samlar information.

Det rör sig dock inte om en envägscommunication där klockan abstraherar data från min kropp. Klockan skickar också signaler till kroppen genom en haptisk funktion. Olika typer av information får klockan att vibrera, till exempel när jag får ett mail, när någon nämner mitt namn i sociala medier eller när en nyhetstjänst jag prenumererar på uppdateras. Den kan också påminna mig om när tåg jag har biljetter till är försenade eller ändrat spår.

Det faktum att klockan både samlar och sänder data till och från min kropp ger den en tydlig biopolitisk dimension. Den kopplar samman min kropp med andra apparater och andra människor. Jag,

"En annan av klockans appar heter 'Andas', och ska hjälpa bäraren att fokusera på sin andning. Det går att ställa in hur ofta man vill fokusera på sin andning, hur länge, samt hur långa andetag man vill ta"

inte bara klockan, blir en nod i ett nätverk där andra noder utgörs av klockan, min telefon, min padda, tv-apparaten, stereon, en stor mängd servrar, andra människor och deras apparater, samt om jag så önskar – mitt kylskåp.

Juli Zehs roman *Corpus Delicti* utspelar sig år 2058 i en hälsodiktatur där de flesta skydd av den personliga integriteten avskaffats och där staten regelbundet mäter medborgarnas fysiska prestationer, näringsintag och sömnkvalitet. Alkohol och tobak är förbjudet och alla är tvungna att följa "METODEN" vilken föreskriver att man ska vårda sin hälsa genom bland annat motion och vissa typer av kost.

Efter några år med klockan runt handleden misstänker jag att vi varken kommer att behöva en diktatur eller vänta till 2058. Klockan får mig att följa METODEN helt frivilligt redan idag. Jag är till och med mer noggrann när det gäller vissa saker än vad som föreskrivs i boken. Skillnaden är att jag inte har en aning om vilka mer än jag som mäter och utvärderar mina värden.

Jag får också hjälp på traven. Livsmedelskedjan där jag handlar majoriteten av min mat erbjuder exempelvis en särskild hälsorabatt om jag laddar ner en app som mäter och utvärderar fysiska prestationer med målet att maximera antalet "aktiva minuter". Det finns en rad andra appar som erbjuder rabatter för den som utför olika prestationer.

Det handlar om att göra tiden produktiv, något Michel Foucault beskriver som en "negativ disciplinär funktion". Skillnaden är att Foucault beskriver obligatoriska scheman som människor tvingas förhålla sig till. Den som skaffar den smarta klockans fitnessapp inför den här disciplinen helt frivilligt.

Jag har flera gånger funderat över hur ett motstånd mot den här samhällsutvecklingen skulle kunna se ut. Varje gång det händer tänker jag på den franske poeten Antonin Artaud som drabbades av en hjärnhinneinflammation som barn och aldrig blev helt återställd. Han led av kronisk smärta och ständigt återkommande depressioner för vilka han behandlades med både elchocker och opiat, som han snart också blev beroende av. Till sist var Artaud så trött på sin kropp att han den 28 november 1947 förklarade krig mot den. Kroppen svarade med en cancer i tjocktarmen som tog livet av honom i mars 1948.

Det är givetvis enorm skillnad mellan Artauds situation och en frisk människa som tävlar mot sig själv. Men det finns också en likhet. Något håller på att hända med min kropp och jag vill sätta stopp för det. Ska jag göra det genom att vara destruktiv och kanske försöka leva så ohälsosamt som möjligt? Även detta skulle ju gå att kvantifiera och förvandla till lek och tävling. Men det vore högst troligt ett mycket kortsiktig och kostsamt motstånd.

Sannolikt är det bättre att bejaka de positiva tendenserna, men ändra på syftet eller kanske snarare subjektet. Tidens förslag handlar uttalat om löntagares hälsa. Det är alltså inte människor i allmänhet som ska bli friskare, utan arbetare. Sarah Sharma nämner flera sådana exempel, som kontorsyoga och jetlagterapi, som handlar om att få arbetare tidsligt tåliga och anpassningsbara. De ska tåla stress och kunna hantera tidliga krav och omställningar. Det handlar om

reproduktion i bokstavlig betydelse, där arbetare förädlar sin egen arbetskraft.

Ett första steg till motstånd skulle kunna vara att omformulera både syfte och subjekt. Att låta det hälsofrämjande aspekterna vara, men för någon annan och av andra skäl. Det är jag i egenskap av människa, inte arbetare, som ska må bra. Det är för min egen skull och inte för min prestation på arbetsplatsen jag ska göra det. Istället för att få hjälp att hantera stress och högra krav, går det att kämpa för minskad stress och minskade krav.

Men jag får också lust att gå andra hållet. Ge upp alla tankar på motstånd och bara ge efter och ta det ännu ett steg längre. Klockan är trots allt något jag kan ta av mig om jag känner för det. Den vilar mot min hud, tar och ger signaler. Men jag vill låta teknologierna och därmed kapitalismen att komma ännu närmare. Jag blir sugen på att modifiera mig själv på riktigt.

Jag läser om en amerikansk företagsledare som fick en idé under ett poolparty på Ibiza. Eftersom partydeltagarna knappt har några kläder på sig och ingenstans att ha sina pengar eller kort erbjuds de ett rfid-implantat under huden. Det är ett litet chip av samma typ som används för att märka husdjur. Chipet aktiveras i närheten av viss utrustning. I de här fallet kunde de laddas med information om krediter och användas för att handla i baren.

Företagsledaren införde ett liknande system på sitt företag. Han försåg sina anställda med implantat som de sedan använde som passerkort, för att handla i cafeterian och för att låsa upp sina datorer.

Jag får lust att prova det här själv och tar upp saken med en tekniskt kunnig vän. Han påminner om att chipet visserligen har en ganska svag och dessutom passiv signal, men att det inte går att stänga av på samma sätt som exempelvis en mobiltelefon, "du kommer att sända oavbrutet om du typ inte lindar in armen i folie".

Detta avskräcker mig inte till en början. Men så kommer jag att tänka på en episod tidigare under sommaren då jag ofrivilligt aktiverade en massa larm när jag lämnade butiker. Det visade sig att larmen utlöstes av en hotellnyckel

"Tidens förslag handlar uttalat om löntagares hälsa. Det är alltså inte människor i allmänhet som ska bli friskare, utan arbetare. Sarah Sharma nämner flera sådana exempel, som kontorsyoga och jetlagterapi, som handlar om att få arbetare tidsligt tåliga och anpassningsbara."

jag glömt att lämna tillbaka. När jag väl förstod orsaken var det bara att göra sig av med nyckeln. Men tänk om mitt chip skulle göra något liknande? Sätta igång larm eller på annat vis sända ut oönskade signaler. Skulle det gå att programmera om det? Skulle jag vara tvungen att operera bort det igen?

Lusten att ta det hela till ytterligare en nivå är dock starkare än alla farhågor. Jag vill låta apparaterna och den biopolitiska kontrollen ta ännu ett steg. Från utsidan av min hud till insidan. Jag vill låta min kropp koloniserats ytterligare av Apple, Google och Facebook. Jag vill veta vad som händer, vilka möjligheter och problem som skulle kunna uppstå, som ett sorts accelerationistiskt experiment med min egen kropp.

Efter att ha övervägt saken noga beslutar jag mig dock för att låta bli. Det handlar inte om integritet, om kontroll eller om

att inte vilja ha främmande objekt under huden. Det slår mig att chipen inte skulle vara särskilt kompatibla med övrig teknologi. Den skulle inte bli en nod i nätverket utan snarare en satellit i min kropp. Dessutom går det att diskutera huruvida chipet verkligen är nästa steg i den teknologiska utvecklingen. Telefoner känner exempelvis igen både fingrar och ansikten. Att läsa av kroppsdelar med unika egenskaper borde vara ett säkrare sätt att ta emot information än ett chip som vem som helst med grundläggande kunskaper kan programmera.

Så jag håller mig till klockan, som alltså inte bara är en klocka utan också en förlängning av min telefon som i sin tur är en förlängning av min dator som i sin tur förgrenar sig till en rad andra apparater, av vilka bara ett fåtal är bekanta för mig. Åt andra hållet förgrenar sig hela det här systemet via klockan in i min kropp, till mina hjärtslag, min kroppstemperatur, min andning, mina rörelser och min kroppsposition.

Jag är i allt större utsträckning en maskin själv. Precis som det blir allt svårare att dra en meningsfull gräns mellan arbete och fritid, blir det allt svårare att dra en meningsfull gräns mellan mig själv och de apparater jag är ihopkopplad med. Jag är ett biopolitiskt logistiskt medium som mäter, organiserar och skapar flöden. En människa som blir allt mer maskin. En cyborg.

Men det motsatta är lika sant och ännu mer skrämmande. Jag är ett nätverk av maskiner som inkluderar alltmer av det vi föreställde oss vara mänskligt. En replikant. För det är inte bara en förlängning av mig själv ut i samhället, som Marshall McLuhan en gång uttryckte det. Det är lika mycket en förlängning av samhället in i mig.

Sammansättningen av mig och en rad apparater gör det möjligt för mig att manipulera tiden och rummet. Det är i ännu större utsträckning möjligt för samhället – i form av företag, organisationer och myndigheter – att manipulera mig. Vem som har makt att manipulera avgörs av de styrkeförhållanden som uppstår i olika situationer.

I ljuset av den sentida kapitalismen kan uppkomsten av bärbara biometrisk monitorer bara förstås som en

disciplinär maktutövning som omfattar hela kroppen och alla dess flöden. En makt Frederick Taylor aldrig hade kunna drömma om och som Foucault hade blivit utskräddad för om han vågat förutspå.

– Adam Greenfield

Under en intensiv skrivperiod vaknar jag upp med vad som ser ut som ett brännsår under klockans armband. Det skulle också kunna vara någon form av allergi, men jag har aldrig varit känslig för sådant innan. Kanske det var kroppens, eller för den delen klockans, sätt att säga att nu är vi trötta på det här, nu får du skriva färdigt. Är det kanske en auto-immun reaktion? Har kroppen förklarat krig mot mig, alltså motsatsen till fallet Antonin Artaud? Protesterar den mot att förvandlas till maskin eller att maskinerna förvandlar den till delar av sig själva?

Såret sitter också mycket symboliskt precis bredvid en av mina tatueringar. Tatueringen, som gjordes långt innan jag skaffade klockan, symboliserar även den mitt replikantblivande. Den föreställer ett qwerty-tangentbord av klassisk skrivmaskinsmodell som växer ut ur min underarm. Innan jag gjorde den bad jag tatueringen läsa Donna Haraway och vi såg även David Cronenbergs filmatisering av William S. Burroughs roman *The Naked Lunch* tillsammans. I boken förvandlas skrivmaskiner till bland annat muskler och skalbaggar. Jag ville att tatueringen skulle symbolisera den alltmer diffusa gränsen mellan mig själv, mina arbetsredskap och fabriken.

Jag har alltså låtit rita en bild av mitt replikantblivande bara centimeter ifrån den yta jag flera år senare skulle koppla in maskiner i min kropp i, och låta dem bli en del av mig. Jag en del av dem.

Visste jag redan, långt innan jag började experimentera med min kropp och min tid, vad jag skulle komma fram till? Upptäcker jag något nytt eller bekräftar jag bara vad jag tror mig veta. Kanske är det både och? Kanske manifesterar sig strukturella fenomen i mitt omedvetna och det enda sättet att göra dem tillgängliga för tolkning och reflektion är att göra såna här experiment?

Uppfinnaren och forskaren Steve Mann har experimenterat med att koppla ihop

"Jag är i allt större utsträckning en maskin själv. Precis som det blir allt svårare att dra en meningsfull gräns mellan arbete och fritid, blir det allt svårare att dra en meningsfull gräns mellan mig själv och de apparater jag är ihopkopplad med."

sin kropp med olika apparater sedan mitten av 80-talet. Däribland bärbara datorer fästa vid kroppen, olika typer av glasögon och uppkopplade kameror som andra har kunnat styra och spela in filmer med. Han har också förvandlat sitt hår till både sändare och mottagare genom att smeta in det i en sorts trögflytande vätska och klä det med folie, alltså skapat en omvänd foliehatt.

Mann beskriver det som att han till sist utvecklade ett beroende av apparaterna. Vid de tillfällen han tvingades koppla bort de delar av utrustningen som fortfarande gått att koppla bort upplevde han svårigheter att se, illamående, yrsel och desorientering. Hans hjärna hade helt enkelt anpassat sig till de olika flödena av sensorisk information som apparaterna matat den med. En del av Steve Mann existerar utanför Steve Manns ursprungliga kropp och han börjar må dåligt när den delen kopplas loss.

Men gäller inte detta oss alla? Vi har alla viktiga delar, som gör oss till dem vi är, utanför våra kroppar. Skillnaden mellan oss och Mann är att han är mer extrem och bygger sina delar själv. En annan skillnad är att Mann har kontroll över sina delar, medan vi andra är beroende av kontinuerlig service i form av uppdateringar, felsökning, virussydd och liknande. En service vi vet kan utsättas för vad som helst.

Och det här är bara början. Nya teknologier kommer att skapa nya möjligheter att manipulera oss. Så länge vi lever i ett kapitalistiskt samhälle kommer den här manipulationen att handla om att påföra arbete och skapa värde. Nästa steg kanske blir att gå runt med glasögon som visar en manipulerad version av staden, där det visas reklam direkt anpassad till mig, där det dyker upp uppmaningar om att hålla ett visst tempo eller information om att jag borde svänga höger i nästa korsning och söka en affär som har ett erbjudande som jag, att döma av min sökhistorik och mina ögonrörelser, borde vara intresserad av. Glasögonen kanske dessutom erbjuder ett premiumabonnemang, där jag slipper reklam om jag betalar en månadsavgift.

Vilka sinnen som står på tur går bara att spekulera i. Kanske kommer glasögonen kompletteras med hörlurar? Eller kommer luktsinnet att bli nästa arena för klasskamp? Ungefär som när en mäklare sprayar lägenheten med konstgjord doft av nybakade kanelbullar innan visning. Vad allt detta kommer att innebära för våra kroppar är ytterligare något som framtiden får utvisa. Kanske håller vi alla på att bli som Steve Mann, så ihopkopplade med olika apparater som ständigt sänder stimuli till våra hjärnor att vi blir fysiskt sjuka när vi kopplar ur dem? Kanske kommer glasögonen att annektera och exploatera ytterligare delar av min kropp? Kanske kommer de att läsa av mina pupiller och därmed få en betydligt mer träffsäker bild av mina preferenser än någon sökhistorik någonsin kan ge?

Detta är heller inte ett envägsförhållande. Om en liten del av oss själva existerar i apparater och nätverk i det omgivande samhället, existerar en liten del av det kapitalistiska samhället – med dess exploatering, våld och maktrelationer –

inom oss. Allt jag vet talar för att den här delen kommer växa.

Rachel: Det verkar som du inte tycker att vårt arbete är en tillgång för allmänheten.

Deckard: Replikanter är som alla andra maskiner, de är antingen en tillgång eller en fara. Om de är en tillgång är det inte mitt problem.

– Bladerunner (1982)

Utdrag ur den kommande trilogin
Kronopolis / Kronorganism / Kronolution

Martial Bourdin är vagabond, frigiven förbrytare, skojare, bedragare, lazzaron, ficktjuv, falskspelare, bärare, litteratör, positivhalare, lumpsamlare och filosofie doktor.

**"Nästa steg
kanske blir
att gå runt
med glasögon
som visar
en manipulerad
version av staden,
där det visas
reklam direkt
anpassad till mig,
där det dyker upp
uppmaningar
om att hålla
ett visst tempo
eller information
om att jag borde
svänga höger
i nästa korsning
och söka
en affär som har
ett erbjudande
som jag, att döma
av min sökhistorik
och mina
ögonrörelser,
borde vara
intresserad av."**